

διὰ τῶν δωματίων τῶν προνομιούχων μελῶν τοῦ Συλλόγου ὅπερ τινὲς κατώρθωσαν, καθ' ὅλην τὴν δυσάρεστον ὑποδοχὴν, ἥτις προσεγγίγνετο αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ κ. Λάμπρου.

Ἐθουλουλοῦ.

ΑΘΗΝΑ

Ὁ ἔθνικός μας ποιητὴς προχθὲς ἴστον Παρνασσὸ ἐπίγειο Παράδεισο μᾶς εἶπε τὴν Ἀθήνα, στεφάνι μὲ τὴ λύρα του τῆς ἐπλεξε χρυσό, τὴν ἴστολισε μὲ γιασμελιὰ, τριαντάφυλλα καὶ κρίνα. Τὴν εἶπε γλυκοχάραγμα, τοῦ Γαβριὴλ λουλοῦδι, αἶμα Χριστοῦ, μετάληψι, τῶν τραγουδιῶν τραγοῦδι.

Πολὺ καλά... ὁ Ἀχιλλεὺς ἄς τὴν ἐγκωμιάζῃ, εἰς τὸν Παράσχον ὁ καθεὶς τὰ πάντα ἐπιτρέπει· πρέπει συχνὰ σὰν ποιητὴς νὰ μᾶς ἐνθουσιάζῃ, κί' ὅλα ἐμπρὸς του φωτεινὰ κί' ὠραία νὰ τὰ βλέπῃ· Ὅμως ἐγὼ ὁ μασκαρᾶς τὰ βλέπω ὅλα σκοῦρα, καὶ εἶναι μόνη μου ζωὴ ἡ γοῖνια κί' ἡ μουρμουῖρα.

Ἄς καίη ὁ Παράσχος μας τὰ ἄψυχά μας στήθεα μὲ τῆς παθένου Μούσης του τὸν ἀσέβηστον πυρῆνα· ἀλλ' ὅποιος ἀπὸ σᾶς ζητεῖ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, ἄς ἔλθῃ νὰ τοῦ πῶ ἐγὼ τί εἶναι ἡ Ἀθήνα. Ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἐψάλλε μακρὰ εἰς ἄλλη σφαῖρα, κί' ἐγὼ δὲν τὸ ἐκούνησα στιγμή ἀπὸ ἴδω πέρα.

Ἀθήνα...ξέρεις τί θὰ πῆ, πουλάκι μου, Ἀθήνα; ἀποπατος ἀπέραντος ἐν μέσῳ ἀποπάτων, τραμπουκαριῶ, μαχαίρωμα, χοροὶ, σουπεδες, πείνα, καὶ ἄσμα καθημερινὸν γαῖδουρινῶν ἀσμάτων. Νοθείας καὶ καλπουζανιάς ἡ πρώτη ἐπιστήμη, λημέρι κάθε κλεφτουριάς, τῶν ψοφημιῶν ψοφήμι.

Ἀθήνα ξέρεις τί θὰ πῆ;... πνιγμὸς καὶ ἀηδία, ἀπὸ σκουπίδια καὶ κοπριάς ὠραίο περιβόλι, οὐροδοχείων, φανικοῦ δέξος εὐωδία, καὶ βύλογιά Ἀράπικη χωρὶς γατροῦς καὶ μπόλι. Σθυσμένο γκάζι, ἐρημιὰ, καὶ λάκκος ἀνοιγμένος, Δελτίον Ἀστυνομικόν, κλητῆρας κοιμισμένος.

Κί' ἂν ὁ Παράσχος σὰν ξυπνᾷ εὐθύς - ὄν νοῦ μυρῶνες, καὶ ἂν πατῆ ἴστης πέτραις τῆς καὶ κἀνῆ Παρ-
[θενῶνες,

ἀλλὰ μυρῶνω καὶ ἐγὼ τὴ μύτη μου μὲ σκόνη, καὶ σχίζω τὰ παπούτσι μου σὲ μυτεραῖς κοπρόναις. Πατῶ καὶ μὲς ἴστης λάσπαις τῆς, πατῶ καὶ μὲς ἴστη σκόνῃ, καὶ κάνω μ' ἐνθουσιασμό... καινούριο πανταλόνι

Ἀθήνα ξέρεις τί θὰ πῆ;... ἀδιάκοπο τσουμποῦσι, ἐθημεροὶ παντοταινῆ, σευνὸ **Γλωσσοκοπάνα, Γαρούφω, Τρελλο-Μαριγῶ, τοῦδάγρα τοῦ Μπουρ**
[δούση,

δοξολογία, ἐκκλησιὰ κί' αἰώνια καμπάνα. Κυρίαις κλέφτραις, κίνησις κλητῆρων κί' Ἀστυνομῶν, καὶ ποῦ καὶ ποῦ πλάκώματα ἵπποσιδηροδρόμων.

39

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

39

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 406)

Βεβαιώσου τοῦλάχιστον ἂν εἶναι αὐτή!

— Εἶμαι βεβαιωμένος, Μηνᾶ.

— Καὶ ποῦ ὑπάγει;

— Εἰς τὸν τόπον τῆς δυστυχίας; βεβαίως, Ναι, τοῦτο εἶναι ἡ μεγίστη δυστυχία μου, οὐδέποτε ὑπέφερα τόσον. Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι εἶχον κενώσει ὀλόκληρον τὸ πατήριον. Δὲν ἠδυνάμην νὰ προῖδω τὴν δυστυχίαν ταύτης τῆς νυκτός.

— Τί λέγεις;

— Ναι, τώρα δὲν φοβοῦμαι πλέον ὅτι ἦτο γραπτὸν ἐπιληρώθη. οὐδὲν ἄλλο μένει ἢ ὁ θάνατος.

— Καὶ ὅμως, ἴσως ἐδῶ νὰ ἠδυνάμην νὰ προλάβωμεν μίαν δυστυχίαν, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Ἄν ἐπλησιάζομεν αὐτὴν τὴν γυναῖκα! ἂν ἐγνωρίζομεθα μὲ αὐτήν!

— Ὅχι, ὄχι· ἐνθουσιᾶσαι τί σοι εἶπα· νὰ παρακολουθῶμεν καὶ νὰ μὴ προτρέχωμεν. Ὁ ἀκολουθήσωμεν λοιπόν! ἔλα μαζί μου Μηνᾶ.

Τὸ ἀκάτιον ἐπλεε παρὰ τὸν αἰγιαλὸν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς ἦν ἐμελλε νὰ κάμψῃ καὶ οὕτω νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἕτερον λιμένα, ἐν ᾧ ἦτο ὀρμισμένος ὁ στόλος. Ὁ Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς ἠκολούθησαν τὴν παραλίαν ὁδὸν καὶ βαδίζοντες ἐπὶ τῆς ἀμμου ἠκολούθουν τὸν πλοῦν αὐτοῦ. Ἐν ταῦτοις ἐφθασαν εἰς μέρος, ὅπου ὑπῆρχον βράχοι δύσβατοι καὶ ἡ κλιτὴς καθίστατο ἀπόκρημος.

— Πῶς θὰ προχωρήσωμεν ἐδῶ, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς.

— Ἐλα ἀπὸ ἐδῶ, Μηνᾶ, εἶπεν ὁ Βενδίκης, γνωρίζω καλῶς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη. Σὺ βλέπω τὰ ἐλλεσμονήσας.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς πλαγίαν ἀτραπὸν διασχίζουσαν κατὰ πλάτος τὴν ἀκτὴν καὶ ἄγουσαν εἰς τὸν λιμένα.

Ἐν ταῦτοις ἡ νέα γυνὴ ἐβλεπεν ἀνησυχῶς τὴν κατασκοπεῖαν, ἦν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐφάνιντο ἐξασκοῦντες ἐπ' αὐτῆς.

— Δικτὴ μᾶς ἀκολουθοῦν οἱ δύο οὗτοι; εἶπε πρὸς τοὺς κιοπηλάτας;

— Ἐκινήθη ἡ περιέργειά των, κυρία, ἀπῆλθον ὁ Νάσος. Ἄλλ' ἴδού, τώρα ἠλλαζάν δρόμον. Δὲν μᾶς ἀκολουθοῦσι πλέον. Φαίνεται ὅτι ἦσαν βράχους ἀδιαβάτους ἐνώπιόν των.

Ὅτε ὁ Μηνᾶς καὶ ὁ Βενδίκης ἐφθασαν εἰς τὸν λιμένα καὶ εἶδον ἀντικρὺ των τοὺς ὑψητενοὺς ἴστους τῶν γαλερῶν τοῦ

Ἄθῆνα ξέρεις τί θά 'πῆ; ... ἴστον καφρονέ χουζοῦρι, ἴστη ντάλα τοῦ μεσημεριοῦ λωποδυτῶν ἀμάκες, Χρηματιστήριο, γροθιαίς, κλεφτομεσίτου μούρη, κοκόταις μέσ' ἴστης ἀμαξιαίς, παντιέραις, σακκάραις. Κληροναρίο, παρόσημο, γαλόνη κάθε μῆνα, αὐτό θά 'πῆ **Ῥωμαϊκό**, αὐτό θά 'πῆ **Ἄθῆνα**.

Σουρῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Καί πάλιν ἡ κατάστασις τοῦ μεγαλειτέρου μας ἀσθενοῦς κρισιμωτάτη. Ἐνῶ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Τρίτης παρατηροῦντο ὡρᾶ συμπτώματα βελτιώσεως, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνεφάνη πάλιν ὁ καταπονῶν τὸν γέροντα πυρετὸς ἀναχθεὶς ὑπὲρ τοὺς 39 βαθμούς, ἀφαιρέσας τὸν ὕπνον μέχρι τῆς πρωίας καὶ πολλὴν προξενήσας ἀγωνίαν. Τὴν 6ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς χθὲς ὁ πυρετὸς ὑπέστη ὑφασιν καὶ ὑπνωσεν, ἀφυπνισθεὶς μετ' ὀλίγας ὥρας με ἀσθενέστερον πυρετὸν (β. 38,5) εἰς τοὺς ἰατροὺς ἔκρυψε τὴν πραγματικὴν του κατάστασιν, ἀγνοοῦμεν δικαί, εἰπὼν ὅτι πέρασε πολὺ καλά. Περὶ μεσημβρίαν ἐζήτησε κ' ἔφαγε τεμάχιον μπεκάτσας, ἦν ἐπρομήθευσεν ὁ φίλος Κυβερνήτης Πετιμεζᾶς. Οἱ ἰατροὶ εὗρον τὴν κατάστασιν του στάσιμον, ἐν ἀμικχανία εὐρισκόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ στενοχωρία πλέον τῶν 39 βαθ. Περὶ μεσημβρίαν κατελήφθη ὑπὸ διαθέσεως πρὸς ὕπνον κ' ἐκοιμήθη ἄσπρα. Ἀπὸ τῆς χθὲς δὲ ἐζήτησε καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ προσηλιακὸν, δωμάτιόν του.

Ὅταν πρὸ τριετίας ἦτο εἰς Γενεύην ὁ Γαμβέττας, ἔτυχεν, εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον νὰ συγκατοικήσουν καὶ ὁ πρίγκιψ Ἰερώνυμος Ναπολέων, ὡς καὶ ὁ Ὁρλεανίδης Δουξ τῆς Ὀμαλῆς, ἄλλος πάλιν αὐτὸς μνηστήρ. Ὁ Γαμβέττας προσκαλέσας τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ εἶπε: «Πρόσεχε νὰ μὴ συναντηθοῦν οἱ δύο αὐτοὶ καμμιά φορά, διότι ὁ Δουξ τῆς Ὀμαλῆς εἶναι ἰκανὸς νὰ καταφέρῃ καμμιά γροθιά σ' τὴ μύτη τοῦ Ἰερωνύμου». Καὶ πράγματι ὁ ξενοδόχος διὰ χιλίων στρατηγημάτων κατώρθωνε ποτὲ νὰ μὴ συναντηθοῦν, οὔτε εἰς τοὺς διαδρόμους, οὔτε εἰς τὴν αὐλὴν οὔτε εἰς τῆς σκάλας οἱ δύο ἀνθρωποφάγοι.

Οἱ προσδοκῶντες προῖκα ἀς σπεύσωσι νὰ ἀγοράσωσι τὴν κωμῶδιαν τοῦ κ. Βύαγγ. Χ. Παπαγεωργακοπούλου «Ἡ προσδοκία μιᾶς προικῆς», παλουμένην παρὰ τοῖς Καταστήμασιν Ἀνδρέου Κορομηλά. Εἶναι καλογραμμένη, καλοτυπωμένη, γεννᾶ εὐθυμίαν καὶ γέλοια, ζεστή ζεστή, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι μία κωμῶδια. Ἡμεῖς ἐγελάσαμεν πολὺ.

Ἐὰν εἴχομεν ὀξυδερκεστέρους Εὐρωπαίους ἀνταποκριτὰς, ἠδύνατο νὰ τηλεγραφῆσουν ἐν καλῇ τῇ πίστει ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐτοιμάζεται νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν γείτονα Ἐπικράτειαν, προχωροῦσαν δηλαδὴ πέραν τοῦ Σιδηροῦ Παλουκίου, τοῦ τελευταίου σημείου τῆς Τρικουπικῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὴν λύσιν καταδιώκονται ἐπίστρατοι. Οἱ διώκται χωροφύλακες εἰσέρχονται εἰς τὰ γυμνάσια, συλλαμβάνουν ἀπὸ τῆς κόμης φοιτητὰς ἐκ Μακεδονίας, τοὺς ὀδηγοῦν γρόνθοις καὶ κοντακίοις εἰς τὸ Φρουραρχεῖον, τοὺς περιορίζουν ἐπὶ ἰκανὰς ὥρας, κἀμουν ἀνάστατον τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς φίλους των καὶ ἔπειτα τὸ ἀλλαξοπιστήσαν τουρκοφρουρα-

Βενετικῶ στόλου διαγραφόμενος ἐπὶ τοῦ βαθυκυάνου καὶ κατῆστερωμένον στερεώματος, ἡ λέμβος δὲν εἶχεν ἀναφανῆ ἀκόμη. Παρῆλθε χρόνος τις, ὅστις ἐφάνη μακρὸς εἰς ἀμφοτέρους, καὶ δὲν ἀνεφαίνεται. Ἐπρόκειτο νὰ κάμψῃ τὴν ἄκραν καὶ ἦτο εὐλογος ἡ βραδύτης αὐτῆς. Ἄλλ' ὁ Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς ἀνυπομόνουν. Ὁ δεῦτερος μάλιστα ἐξέφρασεν ὑπόνοιάν τινα.

— Καλὰ ἔλεγα ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ προλάβωμεν δυστυχίαν. Τίς ἤξεύρει τί συνέβη εἰς τὴν λέμβον, μεταξύ δύο ἀνδρῶν καὶ μιᾶς γυναικὸς;

— Ὅχι, Μηνᾶ, μὴ ἀνυσοχῆς περὶ τούτου. Ἄλλως δέ, οὐδὲν εἶναι χειρὸν τῆς πραγματικότητος.

Τούτο μεθερμηνευόμενον ἐσήμαινεν· αὐδεύια δυστυχία εἶναι μεγαλειτέρα ἐκείνης ἧτις με ἐπληξεν ἡδῆ.

Παρῆλθεν εἰσέτι χρόνος τις, καὶ ἡ λέμβος ἀνεφάνη. Ἡ Αὐγούστα ἐκάθητο ἐν τῇ πρύμνῃ συνεσπειρωμένη, τυλιγμένη εἰς τὸ σάλι τῆς καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐκωπηλάτου.

Τί διανοεῖτο ἄρα ἡ γυνὴ αὕτη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν; ὑπόνοιά τις προσέβαλε τὸ πνευμά της. Ὁ εἰς τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν τῶν παρακολουθούτων τὴν λέμβον ἴσως ἦτο ὁ σύζυγός της. Τῇ ἐφαίνετο ἀπίθανον, ἀλλ' οὐχὶ ἀδύνατον. Ἡ ἰδέα αὕτη τῇ ἐπῆλθεν, ὡς φάντασμα μὴ περιμενόμενον, ὡς ἀνάμνησις ταρεῖσα πρὸ πολλοῦ. Ἐπῆρχεν ἐν τοῖς ἐρεπίτοις τῆς καρδίας ἐκείνης τόπος διὰ τὸν σύζυγόν της, ὃ ναι, πέσει κρύπτουσι τὰ ἐρείπια! καὶ ἔπειτα

ὑπὸ τὰ συντρίμματα τῆς καρδίας, ὑπῆρχε τὸ σκοτεινὸν ἄντρον τῆς συνειδήσεως. Τὸ ἄντρον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡχώ τις. Ἡ ἡγὼ αὕτη, ὅσον καὶ ἂν πιεσθῇ, ὅσον καὶ ἂν συμπιγῆ, λαλεῖ πάντοτε, καὶ σπανίως ἐπιστομίζεται. Τὸ ἄντρον τούτου, φεῦ! ὑπῆρχεν ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ στήθους τῆς γυναικὸς ταύτης. Ποῦ διευθύνετο ἡ γυνὴ αὕτη καὶ τί ἐσκόνη; ὑπάρχει βῆμα ὀλισθηρότερον τούτου; ὑπάρχει κρημνὸς κατωφερέστερος; Ἄλλ' ἡ Αὐγούστα εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ καταμετρήσει τὸν κρημνὸν τούτον, καὶ δὲν ἐπτοεῖτο ἐξ αὐτοῦ. Εἶχε μάθει ἤδη νὰ περιφρονῇ ἑαυτὴν καὶ ἔριπτεν εὐκόλως πέπλον ἐπὶ τῆς διανοίας της.

Εἶχεν ἄρα φυσικὸν τι ὁ ἔρωσ τῆς Αὐγούστας; Ἄγνοῶ. Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἠδύνατο νὰ νομισθῇ ὡς προερχόμενος ἐξ ἐπιδῶν καὶ ὡς ἔργον βασκανίας καὶ μαγείας, ὡς καὶ ἐνομίσθη. Καὶ θά ἦτο εὐτύχημα ἂν ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἦτο καὶ εἰς ἡμᾶς δυνατή. Ἀλλὰ ποσπανῶς διατάραις τις ἀνεξήγητος εἶχε συμβῆ ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῆς. Πρὶν ἢ γνωρίσῃ τὸν Βενετὸν, εἶχε εἰρηνικῶς καὶ οὐδ' ἠρώτα ἑαυτὴν ἂν ἦτο εὐτυχίς. Εἶχε μόλις νυμφευθῆ πρὸ δύο ἐτῶν. Ὁ σύζυγός της ἦτο ἀνὴρ κατὰ πάντα λόγον ἀξίος συμπαθείας. Ἦτο γενναῖος καὶ ἐνάρετος. Ἦτο κατὰ πέντε ἔτη πρεσβύτερος αὐτῆς, δεκαοκταετοῦς οὔσης κατὰ τὸν γάμον. Ὡς ἀνὴρ ἦτο ὠραῖος· εἶχεν οὐχὶ κανονικοὺς τοὺς χαρακτήρας, τὸ βλέμμα ἀστράπτον καὶ τὴν ἐπιδερμίδα μελαγχροινὴν. Ἐδέσποζε τοῦ εἴκου καὶ ἐδέσποζετο ὑπὸ τῆς γυναι-